

Posudek bakalářské práce

Student: Patrik Horváth

Oponent: Matěj Hájek

Student Patrik Horváth předložil k obhajobě bakalářskou práci s názvem „Srovnání neoortodoxního judaismu a evangelikalismu v 19. století“. Práce byla odevzdána v řádném termínu a se všemi podstatnými formálními náležitostmi. Horváth si hned v úvodu práce klade hlavní badatelskou otázku: „Proč se objevila tato potřeba hledat nový vztah náboženství a společnosti?“ V závěrečném shrnutí ovšem svou základní badatelskou otázku formuluje poněkud jinak: Jak na vlivy osvícenství reagovaly tradice protestantská v podobě evangelikalismu a tradici (chyba autor) židovská v podobě neoortodoxního judaismu?“ Tato nekonzistence úvodu a závěru působí matoucím dojmem. O co tedy autorovi vlastně jde? O historizující přehled dvou konkrétních náboženských hnutí? O podrobnou analýzu osvícenství a jeho důsledků v podobě dvou konkrétních náboženských hnutí? Anebo Horváth usiluje spíše o srovnání vnitřních obsahů daných náboženských směrů prostřednictvím obecně platných badatelských kategorií? Patrně jde především o to třetí, nicméně tento záměr je formulován značně vágně. Zmíněná nejasnost je ke škodě jinak velmi slušně vystavěné struktury práce. V kapitole 1 nazvané (ovšem znovu zavádějícím) titulem „Úvod“ (str. 7-24) podává Horváth velmi vydařené, srozumitelné a přiměřeně obsažné vysvětlení myšlenkových kontur kulturního a společenského pohybu, který označujeme pojmem osvícenství. V jednotlivých podkapitolách zde autor poukazuje na některé klíčové postavy, jimi představené myšlenkové koncepty a jejich důsledek pro celkový posun paradigmatu v době nástupu modernity. V kapitole 2 – „Evangelikalismus“ (str. 25-34) je podobně vydařeným způsobem shrnut vznik, vývoj a důležité motivy i obsahy evangelikalismu jakožto svébytné větve protestantského křesťanství. Horváth vysvětluje, že motivací ke vzniku evangelikalismu byla především reakce na emancipační a triumfální antropocentrismus osvícenství. V kapitole 3 – (znovu nepřesně nazvané) „Rabínský judaismus“ (str. 35-56) Horváth zkouší nejprve stručně shrnout dějiny rabínského judaismu, aby se v závěru podrobněji zabýval jednou z podob judaistické náboženské invence v 19. století, kterou je neoortodoxní proud pod vedením S. R. Hirsche. Následuje poslední 4. kapitola, jejíž název nás znovu poněkud zmate - „Srovnání zkoumaných hnutí, metoda“ (str. 57-65). Zde se autor pokouší o porovnání obou náboženských směrů optikou několika společenských věd. Činí to poněkud stručně, místy až heslovitě, což příliš nekoresponduje s předešlými částmi práce. Komparace nicméně vyznívá zajímavě a srozumitelně. Horváth v celé práci pracuje důkladně s bibliografickými zdroji. Jeho tvrzení jsou ukotvena obstojnou obeznameností s důležitými odbornými tituly. To, co naopak pokulhává je jazyková úroveň práce. Vedle vydařených, dynamických a věcně správných pasáží najdeme poměrně četné stylistické nedostatky. Kromě zmíněných nadpisů některých kapitol a podkapitol obsahuje práce nemalé množství gramatických chyb a významově nejasných formulací (uvádím jen některé příklady: str. 8: „...pro všechny vědy *závažné* principy.“, str. 10: „v pozadí uvedených proudů jsou vlastně jen dva se specifiky jednotlivých myslitelů“, str. 25: „...hnutí, *vyrostlým* ze západní tradice křesťanské víry“, str. 55: „Domnívám se, že klíčem každého žida v tehdejší i dnešní době byl vztah k tomu, co jsem v této práci nazval *těžištěm* judaismu.“). Autorovi se také nepodařilo dodržet jednotný font v nadpisech.

Přes uvedené nedostatky formálního, jazykového i obsahového charakteru (příliš stručný a poněkud nejasný badatelský závěr), považuji práci za poměrně zdařilou, především co do výběru zajímavého tématu a zpracování společensko-kulturního kontextu, v nichž vznikly oba sledované náboženské proudy.

Navrhuji známku: C

